

Del 15 M al 15 d'Octubre i endavant!

Acumular forces construint les alternatives

Durant i en el procés d'acampades i mobilitzacions viscudes en els darrers mesos, els sindicats i organitzacions alternatius hem posat el nostre gra de sorra, sense buscar cap protagonisme. Això és essencial per a que aquest moviment continuï desenvolupant-se de forma assembleària i horitzontal, recuperant allò col·lectiu, trencant amb l'individualisme i les formes sectàries, antidemocràtiques i corruptes de fer política que coneixem.

Pel que fa a la nostra posició, des de co.bas, pensem que s'ha produït un salt qualitatiu i quantitatiu important, però encara estem molt lluny de poder parar les agressions que ens estant imposant. Dia a dia ens anirem adonant que no és fàcil, però que sí és possible caminar cap a un nou sistema, que sigui realment democràtic, solidari, igualitari, ecologista i humanista.

Per a que això sigui possible, estem convençuts que és necessari impulsar un vigorós i constant procés d'acumulació de forces, desenvolupant les assemblees: en els barris i pobles, empreses, centres de treball i d'ensenyament; i així, a través d'aquest creixement, puguem anar decidint les prioritats i realitzant jornades unitàries de lluita.

Es tracta d'unir la lluita del conjunt de les treballadores i treballadors, de tots els sindicats, de tots els comitès d'empresa, de les assemblees d'aturats, etc, amb l'ampli moviment d'"indignació" popular; i plantejar, d'una banda, la batalla comuna per les reivindicacions obreres i populars i, d'altra, per una democràcia verdadera. Aquest és precisament el gran repte actual de tot el sindicalisme i de la política, en definitiva de la societat.

El sindicalisme alternatiu*, ha de seguir treballant amb aquest moviment per la construcció d'aquesta unitat necessària i l'acumulació de forces que ens permeti paraitzar les agressions, en aquesta fase, i construir alternatives a mig i llarg terme. Tanmateix, tots aquests sindicats alternatius no tenim encara capacitat per realitzar assemblees a la majoria de les empreses, i és necessari que s'impliquin tots els sindicats, també els majoritaris, o al menys les seves bases.

Només després que les assemblees es realitzin a les empreses, o bé si s'incorporen milers de treballadors a les assemblees de barris i pobles, és quan estarem en condicions de realitzar una vaga general que paraitzi el país. Donades aquestes condicions, encara que no fos possible una convocatòria única de totes les forces, el sindicalisme alternatiu, per responsabilitat i convicció, no renunciarà en cap moment a la defensa dels drets de les treballadores i treballadors, i ens sentiríem legitimats i en condicions de realitzar-la.

En relació al nostre treball concret en les empreses, la tasca immediata és la difusió de la convocatòria del 15 d'octubre per aconseguir una gran mobilització que tingui continuïtat en torn al 20 de novembre i més enllà, rebutjant tots els seus plans de retallades socials i laborals, i perquè es redistribueixi la riquesa i es reparteixi el treball.

* co.bas, Confederació Intersindical Gallega, CGT, SAT andalús, Sindicat Unitari, Coordinadora Sindical de Classe, Intersindical d'Aragó, de València i Canàries; Intersindical Alternativa de Catalunya, Sindicat Ferroviari, CNT, Coordinadora Sindical de Madrid, Corrent Sindical d'Esquerres asturiana, Coordinadora Obrera Sindical de Catalunya.

15-M, un altre fantasma recorre Europa?

No ens enganyem, el 15-M ens ha descol·locat a molts. I no ho diem només pel que fa al ciutadà comú, parlem de tot tipus de col·lectius, partits i organitzacions. Immediatament després de veure el que estava passant a les places, alguns hem sospirat un: ¡per fi! Altres, simplement s'han sentit incòmodes, i una minoria molt poderosa, a dalt de tot, fa uns mesos que tracta de posar-li cara al moviment; li reclamen una jerarquia, un líder visible (potser que només per treure-li aquesta condició de fantasma que li permet aglutinar el cansament i la indignació de molta gent). Tots, cadascú a la seva manera, s'han sentit descol·locats.

Després d'una reflexió assossegada i col·lectiva, des de co.bas entenem el 15-M no només com un despertar que hereta les idees i les lluites que molts hem tractat de mantenir a contracorrent, sinó que les actualitza amb nou vigor, i d'alguna manera les fa evolucionar. Cada moment de la història té les seves característiques pròpies, tot es repeteix, però res és exactament igual que abans. El missatge d'equilibri natural que el Mercat i els seus bisbes han transmès durant dècades, aquesta nova crisi dins la qual tornen a pagar els que menys tenen, i la connivència de molts dels representants d'esquerres amb el sistema capitalista, entre d'altres coses, han desembocat en un nou clamor, espontani, però no exempt de contingut. Per això hem cregut necessari, abans d'explicar quin creiem que ha de ser el nostre posicionament, i en d'altres organitzacions com la nostra, fer-nos ressò en aquesta revista dels plantejaments i els discursos que el 15-M ha posat al carrer, quan ningú no s'ho esperava.

continua a la pàgina 2

A un any del 29-S, mobilització el 15-O, cap a la vaga general

*Les mobilitzacions del 15-M i el 19-J demostren que sí podem lluitar junts:
Contra les retallades socials i el pacto de l'euro, exigeix una altra política, ACTUA!*

Després de la vaga general del 29 de setembre del 2010, el govern del PSOE i els seus aliats europeus de dretes o "esquerres" van continuar amb les retallades socials. Arribà la privatització de les caixes, continuaren els avals als bancs i els diners als paradisos fiscals. En no donar continuïtat a la lluita del 29-S, els dos sindicats majoritaris, (i a sobre fer el pacte de reforma del sistema de pensions), i en no convocar l'esquerra institucional les lluites de forma unitària com demanàvem, s'ha accentuat el divorci entre el carrer i els polítics.

En aquest escenari, quan ningú s'ho pensava, es va demostrar que la protesta massiva és possible. Les grans assemblees populars a les places van acabar en una mobilització, el 19-J, algunes vegades superior a les convocades pels citats sindicats. Es realitzaren acampades que, malgrat ser declarades il·legals per la Junta Electoral, ningú les va poder impedir. Amb totes aquestes mobilitzacions sorgiren lemes contra la classe política, corejats per tot l'Estat espanyol: "Li diuen democràcia i no ho és", "No som mercaderia en mans de polítics i banquers", "No és una crisi, és una estafa", "No hay pan para tanto chorizo", "Mans en l'aire, això és un contracte", "Fa falta ja una vaga general", "No són res, no ens representen", etc. El lema "Sense treball, sense casa, sense por" es va estendre entre el jovent sense futur, inclús per diverses capitals d'Europa i del món.

Quant més ens criminalitzaven i més contraposaven els vots com a l'única democràcia, més gent sortia al carrer per lluitar contra el bipartidisme del PP/PSOE. Mentre que la burocràcia sindical deia que el diàleg social era l'única alternativa, es demostrava com a falsa la seva tesi de que la gent no volia lluitar. Hem vist, inclús, créixer la repressió de la policia secreta contra les diferents mobilitzacions, provocant per primera vegada molts joves que han pogut descobrir el caràcter de la "justícia" en aquest sistema.

Ara, molts polítics professionals i tertulians es veuen descol·locats davant el gran nombre de persones que hi ha al carrer: treballadors estables i en totes les formes de la precarietat, aturats, pensionistes i estudiants.

Els que hem donat suport des dels seus inicis en aquestes mobilitzacions alternatives sabem que la confiança en allò col·lectiu es recupera quan s'organitza de forma unitària i sense protagonismes, impulsant les assemblees horitzontals, amb representants rotatius i que siguin revocables. Això és el gran exemple de que sí es pot construir la democràcia, unint a totes les persones dels moviments socials i del sindicalisme alternatiu que volen lluitar i que no són submisos al govern de torn. Aquest exemple és el de les assemblees a on cada persona és un vot, amb el poder a la base i el referèndum per decidir.

En resum, critiquem l'opacitat de les reunions realitzades entre CCOO i UGT amb la CEOE i el Govern, de les que han sortit les quatre darreres reformes: sistema de pensions, nou reglament per acomiadaments barats a través de EREs a empreses amb beneficis, de la negociació col·lectiva dels convenis, i l'anomenada de "formació i aprenentatge".

Critiquem, especialment, la manca de coherència d'aquests sindicats, ja que no es pot demanar referèndum quan uns canvien la Constitució i no voler fer-ho quan, en aquest cas ells inclosos, canvien la jubilació, encara i sabent com ho posen en evidència les enquestes, que el 75% de la població està contra el pacte que redueix les pensions allargant l'edat de treball fins els 67 anys.

Després de les eleccions municipals, la CEOE es posiciona a l'ofensiva, sabent que amb el PP encara podrà obtenir més, i va forçar el PSOE perquè fes en juny l'acord final al Parlament, amb CiU i altres, amb el qual ens van imposar definitivament les esmentades reformes.

En tot aquest procés, ja en el tercer any de la crisi, només la vaga general del 27 de gener a Euskal Herria i Galícia va ser digne de menció, encara que també hi va haver manifestacions contra el "pensionazo" a Barcelona, Madrid, Canàries i altres ciutats.

Lo público no es privado

#18S

Manifestación Estatal

¡Sal a la calle!

Sanidad Educación Justicia M. Ambiente S.Sociales

defiendelpublico.wordpress.com

continua de la pàgina 1

15-M, un altre fantasma recorre Europa?

A dia d'avui, potser que el 15-M no pugui ser considerat encara un moviment com tal, pel que fa a les fites i a l'organització que es requereix. Però més enllà d'aquesta apreciació, considerem d'un enorme valor la seva aparició i tot allò que ha provocat en termes col·lectius. El 15-M ha recuperat el debat dels drets de les persones en front dels grans capitals; ha qüestionat d'una forma decidida i intel·ligent molts dels dogmes de fe que la societat, occidental i no occidental, havia assumit com a veritats inqüestionables durant les darreres dècades.

S'ha qüestionat el perquè del nostre treball, el resultat del nostre esforç, i per tant el destí de la nostra riquesa com a societat, ha d'estar en mans de tercers als que ningú no vota; s'ha qüestionat el perquè els que produeixen i multipliquen amb les seves mans el valor de les accions acaben pidolant un treball, mentre que es protegeix el dret dels que mouen el seu capital tal i com volen; s'ha parlat de democràcia en la política i en l'economia, i s'ha fet des de la idea que si el poder no està en mans del poble, per tant, no estem en una democràcia real.

Sí, moltes d'aquestes idees són heretades, ja hi eren,

latents i no tan latents, des de feia temps, però el 15-M ha fet quelcom inesperat, les ha tret al bell mig del carrer, aquesta ha estat la seva gran aportació. Va ser realment emocionant veure com la gent va sortir al carrer per

trencar l'aïllament produït per aquesta societat basada en el camp que pugui, compartir les coses que els preocupen, descobrir d'una manera clara que els nostres problemes són comuns, reivindicar el poble com un poder a l'ombra que en qualsevol moment pot despertar, i canviar les coses. La gent que s'ha apropiat a les places ha escoltat la idea de que sense la participació política de cada un de nosaltres, el nostre poder com a ciutadans passa a mans de persones que en el millor dels casos no fa més que d'intermediari entre el poble i els poders econòmics que dirigeixen el món. S'ha revisat, a cop de megàfon, per les places de tot l'Estat, la paraula democràcia (el poder del poble). S'ha enfrontat una assignatura imprescindible que un poble que es diu democràtic no hauria saltar-se mai: l'educació política a través del mètode assembleari. La cultura de la assemblea popular, per més que sigui un concepte que molts han tractat de mantenir allunyat del poble, s'ha reivindicat com un camí, tal vegada lent i complex, que pot fer trontollar algun dia el poder totalitari i encobert a sobre el qual una minoria immensament rica es fa dominant.

Considerem, en definitiva, que el 15-M, més que un moviment establert, manté el seu poder precisament en la seva capacitat de mantenir-se en l'abstracte, per fer-se visible quan convingui, imprevisible i audaç. Potser que estigui bé, de moment, que s'estableixi com un fantasma, que contagii i desperti consciències. Des de co.bas entenem que és necessari aquesta vegada que siguin moltes les consciències que entrin en joc. Potser, el gran error de les lluites pels drets de les persones al llarg de la història hagi estat el desig de la immediatesa, la conquesta per la força d'uns pocs convençuts, o d'uns molts que esclaten i després fan el descans del guerrer. Qui sap, l'error de les grans lluites per un món més just hagi estat oblidar que res millor pot perdurar si no hi ha un gran nombre de consciències al darrere, disposades a no delegar el seu poder.

CONTACTES COBAS

CANÀRIES

Tenerife: Tel.: 922 285281, 670787036
c/ Méndez Núñez 49, 1º. Sta. Cruz Tenerife 38001
Gran Canària: Tel.: 928 380370 Fax: 928 373438
c/ San Nicolás 16, 1º-3º. Las Palmas G. Canaria 35002
@: cobas@cobascanarias.org

CATALUNYA

Barcelona: c/ Mallorca 96, entrsol A. Barcelona 08029
Tel.: 93 4305000, 660878780, 660878809

Fax: 93 4444390. @: barcelona@cobas.org
Tarragona: c/ Martí D'Ardenya 3, 1ª-2ª. Tarragona 43001
Tel.: 606142091 Tel./Fax: 977 228437. @: tarragona@cobas.org

MADRID: c/ Montera 13, 1º-B. Madrid 28013
Tel.: 616870437. @: cobasmadrid@gmail.com

VARIS

Coordinadora Estatal: 639390710, 616870437
Dona: 659899162. @: cobas@cobas.org

En front de banquers, multinacionals i governs de la UE: n'hi han alternatives!

Des d'Europa insisteixen en que no hi ha diners, a menys que sigui per l'OTAN i les seves guerres neocolonitzadores per al control del petroli, com la de Líbia; i mentrestant, els bancs, que decideixen embargaments als de baix i que controlen les grans empreses, segueixen pagant amb altíssims salaris a personatges como els Zaplana, Rato, Solbes, Felipe González, Aznar, Redondo, etc; i els veritables corruptes de les trames Gurtel, Pretòria, Millet i d'altres, continuen en llibertat, pendents de judici.

El poder financer, això que anomenen els "mercats" i a qui ningú pot votar, continuarà forçant amb els seus xantatges les retallades que garanteixen els seus beneficis.

La resposta massiva contra els que provocaren la crisi ha tardat més de 2 anys en sortir al carrer. Ara, hem de passar de la indignació a consolidar els espais unitaris.

Hem d'impulsar la major unitat possible en la mobilització, sotmetrem a la democràcia de les assemblees i referèndum, exigint la igualtat de condicions a l'hora de l'explicació de les propostes i mitjans per fer-les.

Hi ha ampla coincidència amb moltes de les reivindicacions que s'estan consensuant a les places, per exemple:

1- Frenar els desnonaments i exigir una llei que doni accés a un habitatge digne de lloguer.

2- Pels serveis públics en sanitat,

No falten diners, el que passa és que sobren els lladres. ¡Senyors especuladors, la qüestió és molt simple: aquest deute no és nostre. No serà de vostès?

Que no decideixin més retallades per tu. Exigeix redistribució de la riquesa i del temps de treball. Participa en el teu barri. Recupera amb la teva pràctica quotidiana el sindicalisme i la política per al benestar i la dignitat humana.

ensenyament, transport, i els sectors estratègics de l'economia.

3- Crear una banca pública i ètica, que ofereixi crèdit amb criteris socials i en favor del treball.

4- Realitzar una auditoria per comprovar quina part del deute públic i privat no és legítim i quina part no s'ha de pagar.

5- Una fiscalitat progressiva* a l'IRPF que recuperi l'impost del patrimoni, que gravi les grans fortunes i beneficis bancaris i

de societats anònimes, controlí el frau i el desviament cap als paradisos fiscals.

6- Inversió pública per crear llocs de treball i recuperar el poder adquisitiu dels nostres salaris. Exigir un salari mínim de 1.200 euros i un ingrés de 650 euros pels aturats que busquen treball i no en troben, que com diuen les assemblees d'aturats, és un gran pas cap a la unitat del moviment social creat després del 15-M.

Totes aquestes alternatives les hem de debatre i estendre. I per poder-ho fer, és imprescindible disposar d'un temps mínim, 1 hora al mes, com a mínim, igual que els funcionaris, per a que els treballadors puguem parlar en el centre de treball, sense els *jefes*, en assemblea, com poden fer alguns funcionaris o com fan en les cooperatives.

*www.rebelion.org/noticia.php?id=135367

En diuen "deute", però no ho és!

Sistema en el qual el "deute" dels països serveix per generar beneficis pels bancs.

El Banc Central Europeu (públic) presta diners als bancs (privats), que especulen amb la "marxa econòmica" dels països i en el moment oportú, quan aquests més necessiten recursos, amb el diner que el BCE els hi va prestar, compren el deute públic sobirà als països, a l'interès que ells vulguin, a Espanya fins el 5,76%, per exemple, o a Grècia al 18%. Així, a més dels beneficis directes per la inversió en deute, es fan els amos del país, que queda totalment hipotecat.

¿I qui paga aquesta especulació i aquests interessos d'usura que es queden els bancs com a benefici? Doncs, la nostra sanitat, les nostres pensions, la nostra educació, els nostres empleats públics, nosaltres els treballadors...

Els països es veuen condemnats a endeutar-se cada vegada més per pagar uns interessos i un deute cada vegada major, impossible de retornar, al preu d'enfonsar-se econòmicament i socialment i de posar el país en venda, com Grècia, sense perspectives de recuperació, una ruïna per dècades, en el millor dels casos...

¡Aquest sistema ens porta a la catàstrofe, aquest deute no l'hem de pagar!

Veure document:
www.seminaritaifa.org

Darreres reformes: després de la de negociació col·lectiva, altra per més precarietat, fins els 30 anys

La reforma sobre la negociació col·lectiva anterior al mes d'agost va significar:

1-S'haurà de designar un àrbitre en cada conveni, per a que en cas de manca d'acord, i amb un període de vuit fins a catorze mesos, sigui la persona que decideixi si es mantenen o no els drets i salaris del conveni en curs, finalitzant d'aquesta manera amb l'anomenada "ultra-actividad".

2-Serà permesa la desvinculació salarial de les categories salarials d'un conveni vigent per així poder incomplir el que està pactat per empresaris i treballadors.

3-Es consagra el bisindicalisme institucional, ja que les seccions sindicals d'aquests dos sindicats podran negociar al marge del que decideixi el comitè d'empresa.

4-Es prioritzaran els convenis d'empresa en lloc dels de sector, provincial o autonòmic.

5-Es permet a l'empresari decidir un repartiment discrecional del 5% de la jornada anual de treball (distribuir horaris nocturns, dissabtes i festius).

6-S'elimina la referència a l'Índex de Preus al Consum (IPC)

i es canvia per la de productivitat, amenaçant els salaris a la baixa i eliminant la revisió salarial pròximament, com demana l'FMI.

La darrera reforma d'agost del Govern suposa:

1-El nou contracte "per la formació i l'aprenentatge" es podrà firmar amb majors de 16 i menors de 25 anys que no haguessin obtingut els corresponents títols: universitari, de formació professional o un certificat de professionalitat. De forma transitòria, fins el 31 de desembre de 2013, es podrà realitzar també amb majors de 25 i menors de 30 anys. El salari serà igual al Salari Mínim Interprofessional, a menys que en conveni sigui modificat.

La durada mínima serà d'un any i la màxima de dos, podent ser prorrogats per dotze mesos més. La jornada laboral serà del 75% de la que es realitzi a l'empresa, el temps restant es dedicarà a activitat en un centre formatiu. Quan el contracte suposi increment dels llocs de treball, l'empresa tindrà una reducció del 100% en les cotitzacions a la SS durant tota la vigència del

contracte si es contracta a persones a l'atur. La reducció serà del 75% per a empreses amb més de 250 treballadors.

2-No es transformaran en indefinits els contractes que superin 2 anys d'eventualitat: Queda suspesa durant 2 anys la regla segons la qual davant de determinats contractes i

condicions s'havia de transformar en indefinits als treballadors/es que prestessin serveis durant 24 mesos en un període de 30 mesos.

3-Pròrroga del contracte per al foment de la contractació indefinida: S'amplia el període per a que es puguin transformar contractes temporals en altres de foment de la contractació

indefinida fins el 31 de diciembre de 2012 si el contracte temporal es por duració de 6 mesos subscrits amb posterioritat a l'entrada en vigor del Reial Decret-Llei.

4-Es prorroga fins final del 2013 la subvenció de l'Estat als empresaris que acomiadin procedentment amb 8 dies gratis.

20-N: Guanyi qui guanyi, mana el capital

Les nostres campanyes de lluita no són d'un dia, l'important és continuar creixent amb el moviment

Els mateixos banquers i transnacionals que ens van fotre en aquesta crisi, els que en èpoques de vaques gordes endeutaven el país sencer per acumular les seves fortunes, els que quan els hi va estorar la seva bombolla financera apel·laren a l'Estat per "rescatar el sistema financer", o sigui salvar-los amb el diner públic, segueixen fent fortuna amb el deute que ells van generar.

Els polítics al seu servei estan tan disposats i decidits a

que paguem la seva crisi que no han dubtat en modificar la Constitució, negant l'exigència popular de referèndum, per deixar clar als mercats i a l'UE de la Merkel i en Sarkozy que la primera obligació de l'Estat, governi qui governi, serà la de pagar el deute. PSOE-PP han imposat amb rang constitucional que la 1ª obligació de l'Estat serà pagar el deute als bancs, por sobre de l'atur i de tota altre qüestió social.

Una consigna repetida en el moviment del 15-M ha estat: "que no, nos ens representen!". Nosaltres hem de ser objectius i, si bé és veritat que a molts milions no ens representen, també és veritat que els que voten són més d'un 60% del cens.

Més de 19 milions entre PSOE, PP, CiU, PNB i Coalició Canària; i de 2 a 3 milions entre IU, ERC, BNG. Al marge de consideracions sobre la significació de nuls, blancs i abstenció, que necessitarien un estudi a part, mai s'ha sabut concretar una proposta que agrupi a tots els "no representats".

Ara, el 20 de novembre, hi ha una oportunitat de fer quelcom diferent. Per això hem de saber que el bloc de dretes, PP, PSOE, CiU i PNB, ha pactat una nova llei electoral

segons la qual no es podran presentar nous partits ni coalicions que no recullin signatures entre els ciutadans, l'1 per mil del cens a cada província (més de 4.000 a Madrid o Barcelona), en 15 dies, amb DNI, com amb les Iniciatives Legislatives Populars.

També estan succeint una sèrie d'intents de captació del 15-M per part de PSOE, IU-IC, etc, que quan governaven junts, en alguns llocs, ni escoltaven.

El sistema electoral roman encara molt lluny de l'ideal "una persona, un vot", i això sense parlar dels en torn a 3 milions d'immigrants sense dret a votar; no hi ha cap compromís de referèndum ni d'autodeterminació. No hi ha cap compromís de que s'accepti que un polític sigui revocable de forma

immediata quan ho demanin els representats. Tampoc ningú accepta la reducció dels salaris i privilegis dels polítics actuals (¿reduir-los, per exemple, a un màxim de 5 vegades el salari mínim, i pensions amb els mateixos requisits que els treballadors?).

Tots sabem que no és el mateix dir que el 75% dels ciutadans simpatitzen amb el 15-M que concretar una alternativa entre tots. S'han escoltat algunes propostes que circulen per les assemblees del Moviment i que plantegen, entre d'altres: unes, l'abstenció; altres, noves coalicions: amb IU o EQUO, o d'altres coalicions noves suposadament més similars a la democràcia real que s'exigeix; altres, encara, proposen una campanya unitària per expressar la

indignació contra l'actual política i no participar-hi a les eleccions, però sí utilitzar el dia, a més, per a poder comptar-nos i unir-nos.

En aquest darrer cas, alguns proposen consultes alternatives sobre temes concrets, i d'altres que es voti amb una papereta amb el text que s'acordi, com per exemple: "Li diuen democràcia i no ho és. 15-M". Aquesta opció té l'avantatge d'acabar amb els intents de captació i capitalització del 15-M, acabar amb l'acceptació resignada d'aquest sistema electoral, demostrar que ningú es baralla per ser diputat i per anar en determinat lloc a les candidatures, i seguir potenciant tots junts les assemblees.

Quan les regles del joc siguin altres, consensuades entre la immensa majoria dels ciutadans; quan el moviment creixi i tingui la densitat mínima suficient, quan no sigui necessari demanar crèdits als bancs per la campanya; quan cada persona sigui igual a l'altra en els vots, estarem en condicions de començar a dir-li democràcia i demostrar que som més que ells.

Ara, allò important és tenir consciència de que les nostres campanyes de lluita no són d'un dia; que ni una gran vaga ni una gran protesta el 20-N seran suficients per aconseguir els objectius i forçar les solucions.

Estem en un llarg procés, necessitem créixer, en nombre i qualitat, necessitem fer un salt en l'acumulació de forces. I això, que ningú no ho dubti, vol dir continuar reforçant el moviment des de la base.

Sindicalisme de classe: més unitat

Resolució 17/09/11:

Les mesures del Govern i la patronal són la demostració de la seva política neoliberal i capitalista que pretén fer-nos pagar la crisi a la classe treballadora amb més atur i precarietat.

Constatem que les mesures dels darrers mesos, com l'acord de pensions, les reformes laborals i dels convenis col·lectius, les retallades a la sanitat i l'educació..., lluny de solucionar la crisi han generat més atur i pèrdua de drets socials i laborals.

Per tot això, les organitzacions sindicals sotasignants analitzem que canviar l'actual situació i el sistema ens exigeix la unitat i la lluita sostinguda de tots els treballadors i treballadores amb tots els moviments socials.

Valorem positivament la gran resposta social que s'ha produït el 15 de maig o el 19 de juny i que ara continua amb les mobilitzacions d'educació o sanitat, a les que domem tot el nostre suport.

Considerem molt necessari que la mobilització sigui continuada i sostinguda en el temps per exigir junts i de la forma més unitària possible el següent:

1-Defensa dels serveis públics, contra les privatitzacions i externalitzacions.

2-No al pagament del deute i que la banca i els sectors estratègics siguin un sector públic.

3-Derogació de les reformes laborals i de les pensions que han retallat els nostres drets.

4-Redistribució de la riquesa i repartiment del treball per crear llocs de treball dignes per a tothom, i mentrestant, garantir un ingrés adequat a totes les persones aturades.

5-Paralitzar els desnonaments i garantir habitatge de lloguer a preus accessibles per a totes les persones.

Per aconseguir aquests objectius cridem a mobilitzar-nos de forma unitària, fent convocantòries a tots els territoris.

Totes aquestes mobilitzacions, i altres que convocarem en el futur, van encaminades a crear les condicions necessàries per a que podem convocar una Vaga General que permeti parar els atacs als drets socials i laborals.

* co.bas, Confederació Intersindical, CGT, SAT andalús, Sindicat Unitari, Coordinadora Sindical de Classe, Intersindical d'Aragó, de València i Canàries; Intersindical Alternativa de Catalunya, Sindicat Ferroviari, CNT, Coordinadora Sindical de Madrid, Corrent Sindical d'Esquerres asturiana, Coordinadora Obrera Sindical de Catalunya, FSOC de Canàries, Moviment Assembleari de Treballadors de Sanitat, AST, CSU, Treballadores Indignades. Observadors: CIGA, ESK.

Itàlia, França, Grècia, Portugal... rebel·lió per tota Europa

L'exemplat d'Islàndia, on hansiut empresonats banquers i polítics, és el que s'estén per Europa, després de les revoltes al Magrib i l'Orient Mitjà, demostrant que la realitat es pot canviar.

La vaga general del passat 6 de setembre a Itàlia, mentrestant, marca un importantíssim punt d'inflexió del conflicte capital-treball en aquell país; pel gran seguiment de la mateixa i perquè és la primera convocada per la CGIL després de més de tres dècades sense recórrer a aquesta forma de lluita. La vaga va ser convocada també, paral·lelament, pel sindicalisme alternatiu.

D'aquesta manera, Itàlia es suma al cicle de lluites i vagues generals que ve liderant Grècia, sumant a milions de persones, i a

on el passat 10 de setembre es va celebrar una jornada nacional de mobilitzacions. A Grècia també, el PAME, sindicat alternatiu, convoca nova jornada de lluites

pel 3 d'octubre. Aquesta vegada, els sindicats basco LAB y el canari FSOC, junt a co.bas i d'altres, realitzaran accions de solidaritat internacionalista en algunes

ciutats de l'Estat espanyol. Aquest dia coincideix amb l'aniversari de la fundació de la Federació Sindical Mundial.

Alguns dies abans, l'1 d'octubre, el major sindicat portuguès, la Confederació General de Treballadors de Portugal (CGTP), convoca una jornada nacional de mobilitzacions: "Diem no a aquesta política, és l'hora de l'acció: anem a la lluita!"

L'11 d'octubre serà el torn de França, on la Intersindical, articulació de la pràctica totalitat del sindicalisme, convoca una nova "jornada nacional d'acció interprofessional", amb manifestacions, concentracions, vagues i altres tipus d'acció, en el que consideren l'inici d'un nou cicle de lluites.